

Trang Thi-Văn
Chủ đề: Giới thiệu Thơ
Tác giả: GS Ngô Quốc Sĩ

Giới thiệu thơ:

TRƯỜNG SƠN TRONG MẮT EM

1. Thư của Giáo sư Diễm Ngô hay Ngô Quốc Sĩ gửi nhà văn Văn Nguyên Dương:

On Aug 16, 2018, at 6:50AM, Diem Ngo wrote:

Kính anh Anh Văn Nguyên Dương

Xin chuyển tới anh bài viết giới thiệu bài thơ “*Tôi đã thấy Trường Sơn trong mắt em*”

Đài phát thanh DLSN sẽ phát về VN thứ Năm tới, ngày 23 tháng 8, 2018.

Mời anh vào Web [Đáp Lời Sông Núi](#), bấm vào chỗ nghe đài để theo dõi bất cứ lúc nào trong ngày.

Anh cũng có thể gọi điện thoại số (605)781-9802 để nghe

Kính
NQS

2. Thư hồi âm cho Giáo sư Ngô Quốc Sĩ của nhà văn Văn Nguyên Dương:

On Thursday, August 16, 2018, 12:58:07 PM PDT, Van Nguyen Duong wrote:

Đôi dòng Cảm ơn

Xin nồng nhiệt cảm ơn nhà văn yêu nước, giáo sư Diễm Ngô hay học giả Ngô Quốc Sĩ. Đã viết giới thiệu bài thơ “[Anh Thấy Trường Sơn Trong Mắt Em](#)” sẽ được phát thanh trên đài Đáp Lời Sông Núi vào ngày 28/8/2018. Bài viết đặc sắc. Thật ra khi sáng tác xong bài thơ này tôi thấy như mình vừa chỉ nói lên được ít nhiều sự thực khá đau lòng mà Trường Sơn là chứng tích. Nhưng khi đọc bài viết giới thiệu của học giả Ngô Quốc Sĩ, tôi mới thấy rõ nét hơn vai trò lịch sử của Trường Sơn vừa là niềm hãnh diện của tổ quốc khi tiền nhân dựa vào vùng núi rừng thiêng này mà mở nước rộng lớn vài nghìn dặm trên bờ biển Đông nhưng lại vừa là niềm tủi hận khi bọn CSVN cũng đã lợi dụng thế núi cao rừng sâu hiểm trở này vào xích hoá cả miền Nam, sau đó đày đọa cả dân tộc và tiến xa hơn nữa là bán nước cầu vinh. Bài giới thiệu của học giả Ngô Quốc Sĩ vừa như chỉ rõ bài thơ “[Anh Thấy Trường Sơn Trong Mắt Em](#)” mang dấu ấn lịch sử với những khúc ngoặt hào hùng và bi thảm của dân tộc VN.

Xin cảm ơn, xin cảm ơn Giáo sư Diễm Ngô hay Ngô Quốc Sĩ.

Quý mến.
Văn Nguyên Dưỡng
Sent from my iPhone

3. Thư hồi âm của Giáo sư Ngô Quốc Sĩ gửi nhà văn Văn Nguyên Dưỡng:

From: Diem Ngo
Date: August 16, 2018 at 12:10:21 PM HST
To: Van Nguyen Duong
Cc: Anh Duong, Anh Bui, Tan Loc Le, Loc Vu, Hùng Nhất, Ptan, Nhat Lung
Subject: Re: Trường Sơn trong mắt em

Anh Văn Nguyên Dưỡng thân mến

Cám ơn anh Dưỡng đã đón nhận bài viết của NQS với tất cả thịnh tình. Thứ Năm tới, mời anh Dưỡng và bà con vào Web [Đáp Lời Sông Núi](#) nghe Hải Sơn và Minh Nguyệt diễn tả với giọng ngâm của Ba Co sẽ thấm thía hơn.

Thân ái
NQS

Đôi mắt là nét đẹp gợi cảm và quyến rũ của người con gái. Lưu Trọng Lư thấy mắt em là “*dòng sông*” cho hồn anh bơi lặn. Xuân Diệu nhìn “*giòng sông trôi*” trong mắt kỹ nữ. Quang Dũng mơ “*chiều u uẩn*” trong mắt người Sơn Tây. Văn Nguyên Dưỡng, nhà thơ khoáng áo trận nức mùi chinh chiến, lại thấy cả núi đồi thiêng Trường Sơn ngan ngát trong mắt em!

Bài thơ “[Ta thấy Trường Sơn trong mắt em](#)” đã khởi đầu với nét đẹp tuyệt vời của Trường Sơn buổi khai nguyên với “*suối reo thác mộng núi thăm rìng ngàn.*” Đây là vùng linh địa “*tay với trời mắt với biển cả*” hộ phù dân Việt xây đắp non sông:

Là con cháu Lạc Hồng
Đứng cõi Bắc bạt núi khai sông
Xây thành đắp lũy
Dựng tổ quốc nghìn năm

Hình ảnh oai hùng của tiên nhân còn chiếu rọi sử xanh với Trưng Triệu đuổi Hán, Lê Lợi diệt Minh, Hưng Đạo thắng Nguyên và Quang Trung phá Thanh. Trường Sơn quả là vùng “*địa linh nhân kiệt*” với khí thiêng sông núi, hòa hợp đất trời, mở cửa vào Bắc

Trung Nam với ba dòng Hồng Hà, Hương Giang và Cửu Long, hun đúc bao anh hùng liệt nữ, nuôi dưỡng ý chí trường tồn và quyết tâm giữ nước của con cháu Hùng Vương:

*Ôi nước non cẩm tú
Trường Sơn ơi
Trường Sơn
Gánh một gánh giang sơn
Ba cửa mở
Dân một lòng giữ nước
Bốn cõi trời yên*

Trường Sơn xưa là thế! Nhưng hôm nay, Trường Sơn đã biến dạng, mất thiêng, từ khi giặc từ Bắc vô Nam, đem cờ đỏ về tắm máu dân tộc! Thật vậy, khi cộng sản là “trùng độc” dấy lên, lập đường mòn Hồ Chí Minh xâm nhập vào Nam, thì núi rừng tan tác, đất nước ngả nghiêng:

*Chúng dấy lên như cơn trùng
Hay san sát từng bầy như loài khỉ lửa.
Răng nhô mông đỏ
Xẻ núi lấp đường.
Đẵn cây phá núi
Lập con đường mòn thông suốt.
Đường mòn Hồ Chí Minh
Cho quân rợ cộng trầy vào Nam*

Từ đó, non sông ngập lửa máu, dân Việt già trẻ lớn bé đều trở thành nạn nhân của bạo tàn và hủy diệt:

*Ngát trời lửa đỏ
Khe sanh thành biển khói
Huế thành đô oán hận ngợp trời
Đập đầu con nhỏ
Siết cổ người già
Giết.
Chôn sống.
Tội ác tà trời!*

Rồi như một phi lý lịch sử, miền Nam lọt vào tay rợ cộng sau 20 năm chiến đấu kiên cường. Quá uất ức, bao chiến sĩ đã tuân tiết để bảo toàn danh dự, và bao người đã rời bỏ quê hương sống đời lưu vong:

*Chúng đã chiếm miền Nam
Cơ đồ này đổ nát
Anh hùng đành tuấn tiết
Quân tử cũng xa ba
Hiền nhân bốn viễn xứ*

Nguyên nhân gây thảm họa chính là chế độ cộng sản độc tài phi nhân. Tuyên truyền cộng sản vẫn rêu rao “độc lập tự do hạnh phúc”, thực chất chỉ là đói nghèo, khôn khổ. Trong khi thiếu số tư bản đồ, sống phè phỡn trên lầu cao cửa rộng, trong những biệt phủ sang giàu với ngà voi gỗ quý, thì dân chúng sống lây lất trên vỉa hè, nơi công viên như kẻ ăn mày:

*Chủ nghĩa gì
Cộng sản
Đói thiếu ăn
Đau thiếu thuốc.
Người già
Trẻ thơ đói khát
Bới rác tìm cơm!*

Đó là chưa nói tới thảm nạn buôn người trong chủ trương xuất khẩu lao động, làm dâu xứ người, nhất là nô lệ tình dục, gây bao tủi hổ cho dân tộc, trong khi tập đoàn lãnh đạo cứ thẳng tay bóc lột hà hiếp:

*Trai làm phu nô lệ
Gái bán thân xứ người.
Bay ngôi trên ngôi tróc
Tham tàn
Bóc lột*

Đày đọa và giết chết dân lành, bọn con hoang Hà Nội còn nhẫn tâm dâng hiến gia tài của mẹ cho ngoại bang. Tổ tiên đã từng căn dặn “không để một tấc đất lọt vào tay giặc”, thế mà giờ đây, bọn Chiêu Thống lại đem Nam Quan Bản Giốc, biển đảo và tài nguyên gỗ quý làm quà cho tay giặc:

*Từng mảnh đất
Bây đêm dâng ngày bán
Mất Ái Nam Quan
Bản Giốc
Mất Hạ Long Trường Sa
Mất Vinh cho Formosa*

Biển chết.

Những vùng đất trù phú như huyết mạch của Việt Nam như Nha Trang Vũng Tàu Đà Nẵng cũng biến thành khu du lịch tràn ngập người Hoa, như thể khu tự trị của Bắc triều:

*Mắt Đà Nẵng Nha Trang
Mắt Bình Dương Vũng Tàu
Trời đất chung thành sầu
Ôi còn đâu còn đâu!*

Thế là giang sơn Việt nam đã bị chú con trời nuốt sồng! Dân Việt trắng tay! Còn đâu Sài Gòn ngà ngọc, Huế mộng mơ, Hà Nội ngàn năm văn vật!

*Còn đâu
Ôi Hà Nội
Huế
Sài Gòn
Ôi Trường Sơn
Trường Sơn
Đã chết*

Tất cả chỉ còn là nước mắt tủi hận, là con tim héo hắt, là nỗi lòng đứt đoạn. Mắt em lệ trào. Mắt dân Việt cũng lệ tuôn ướt má:

*Mắt em vương lệ trào
Khép chặt
Ta còn gì nữa đâu
Ta còn gì nữa đâu!*

Dân Việt mất hết! Tất cả đều do bọn cộng sản vô tâm bán nước cầu vinh, giữ đảng để giữ ghế, với chắc tâm “còn đảng thì còn mình”. Phải nói đây là tội phạm lịch sử đáng nguyên rủa muôn đời, trời không dung đất không tha:

*Rừng Trường Sơn bao nhiêu lá
Là bấy nhiêu tội ác bày bày ra
Trời sẽ không dung đất cũng không tha
Mưa Trường Sơn không dội sạch
Nước biển Đông không tẩy hết
Khí thiêng đất trời này bay giết chết
Từ lâu*

Giờ đây, đồng cảm với dân Việt, nhà thơ chỉ còn biết chấp tay nguyện cầu anh linh tổ tiên về cứu vớt dân tộc, giúp con Việt gìn giữ tiếng Việt và hồn Việt:

*Hỡi tổ quốc núi sông
Xin khôi phục khí thiêng
Hỡi tổ tiên anh hùng
Giữ cho còn
Tiếng nói*

Hẳn nhiên còn tiếng Việt thì còn đất Việt, như Phạm Quỳnh đã khẳng định “Tiếng ta còn thì nước ta còn”, nên tác giả đã nguyện cho tiếng Việt đừng mai một:

*Để tương lai Việt Nam
Biết cười và biết khóc
Viết thành thơ thành sách
Cho đầy trang sử
Oai hùng và bất khuất
Của những nghìn năm xưa*

Trong niềm tin tưởng vào sự hộ phù của tổ tiên sông núi, Văn Nguyên Dưỡng đã đứng dậy, thét roi Phù Đổng, hẹn với quê hương dân tộc một ngày về:

*Ta thấy Trường Sơn trong mắt em
Trường sơn sương dựng khói xây thành
Gió bình minh gợn sóng
Áo rừng xanh...
Hẹn với càn khôn
Xoay dần nhật nguyệt
Chân cứng đá mềm
Lối mòn thăm thăm*

Đó là đường về. Đó là con đường Việt Nam đã quét sạch bóng thù.

Ngô Quốc Sĩ

Nguồn: Internet eMail by vnd chuyển

*Đăng ngày Thứ Sáu, August 17, 2018
Ban Kỹ Thuật Khóa 10A-72/SQT/ĐĐ, ĐĐ11/TĐ1ND, QLVNCH*